

Illés – Hatodik szám

Tíz próba

Jeff Pippenger

2023-10-05

Illés jelképrendszerét vizsgáltuk, és most a Kármel-hegy és a Sínai-hegy történeteit használjuk fel arra, hogy szemléltessük a protestantizmus szarva számára egy fokozatos próbatételi folyamatot, valamint a republikánus szarv számára egy fokozatos politikai fejlődést, amely párhuzamban áll a protestantizmus szarvával.

Az előző cikk a 4Mózes tizenharmadik és tizennegyedik fejezetében leírt lázadást tárgyalta, amely az ókori Izráel tizedik és egyben utolsó próbatételét azonosítja a Vörös-tengeren való átkelésük után. Ez a történet összhangban áll a millerita történelem kezdeti mozgalmával, de Isten végidei mozgalmának történetével is. A Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének mindhárom angyalára bízott munka egy kezdeti és egy befejező mozgalom által valósul meg.

„Az az angyal, aki egyesül a harmadik angyal üzenetének hirdetésében, be fogja világítani az egész földet dicsőségével. Itt világszéles kiterjedésű és rendkívüli erejű mű van megjövendőlvén. Az 1840–44-es adventmozgalom Isten hatalmának dicsőséges megnyilvánulása volt; az első angyal üzenete eljutott a világ minden misszióállomására, és némely országokban a tizenhatodik századi reformáció óta nem tapasztalt legnagyobb vallási érdeklődés mutatkozott, amelyet azonban felül fog múlni a harmadik angyal utolsó figyelmeztetése alatti hatalmas mozgalom.” A nagy küzdelem, 611.

A kezdeti mozgalom és a befejező mozgalom története között Laodicea egyházának történetét találjuk. A földet dicsőségével beragyogó angyal világosan mozgalomként azonosíttatik, nem pedig egyházként.

„Babilonról, abban az időben, amely e próféciaiban táruel élénk, ez a kijelentés hangzik: »Bűnei az égig hatottak, és Isten megemlékezett gonoszságairól.« Jelenések 18:5. Betöltötte bűnének mértékét, és a pusztulás éppen rázuhanóban van. De Istennek még mindig van népe Babilonban; és ítéleteinek meglátogatása előtt e hűségeseket ki kell hívni onnan, hogy ne legyenek részesek bűneiben, és »ne kapjanak csapásaiból«. Ezt jelképezi az a mozgalom, amelyet az angyal szimbolizál, aki leszáll a mennyből, megvilágítja a földet dicsőségével, és hatalmas szóval kiált, Babilon bűneit hirdelve. Üzenetével kapcsolatban hangzik a hívás: »Fussatok ki belőle, én népem!« Ezek a kijelentések, a harmadik angyal üzenetével egyesülve, alkotják a végső figyelmeztetést, amelyet a föld lakóinak kell adni.” A nagy küzdelem, 604.

Valamennyi próféta egyetért egymással, és mindannyian pontosabban azonosítják „az utolsó napokat”, mint azokat a napokat, amelyekben a prófécia elhangzott. E jelenség példaként a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének angyalát a Jelenések könyve tizedik fejezetének angyala előképezte, és előképezi. Mindkettő dicsőségével beragyogja a földet, amikor alászáll. White testvérnő az első angyalt az Early Writings című könyvben azonosítja.

„Jézus egy hatalmas angyalt bízott meg azzal, hogy alászálljon, és figyelmeztesse a föld lakóit: készüljenek fel az Ő második megjelenésére. Amint az angyal elhagyta Jézus jelenlétét a mennyben, rendkívül fényes és dicsőséges világosság haladt előtte. Azt mondatott nekem, hogy küldetése az, hogy dicsőségével beragyogja a földet, és figyelmeztesse az embert Isten eljövendő haragjára.” Early Writings, 245.

A Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének ama angyala 2001. szeptember 11-én szállt alá. Előképe az az angyal volt, amely 1840. augusztus 11-én szállt alá. Ézsaiás könyvének hatodik fejezetében Ézsaiásnak bemutatatták a mennyi templom és Isten dicsősége. A hatodik fejezet harmadik verse kijelenti, hogy az egész föld telve van Isten dicsőségével. Ez akkor történik meg, amikor a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének angyala alászáll.

És ezek után láttam, hogy egy másik angyal száll alá a mennyből, nagy hatalommal; és a föld megvilágosodott az ő dicsőségétől. Jelenések 18:1.

Ézsaiás hatodik fejezetének harmadik verse ugyanezt a történetet azonosítja.

És kiáltott az egyik a másiknak, és ezt mondta: Szent, szent, szent a seregek Ura; teljes mind az egész föld az ő dicsőségével. Ézsaiás 6:3.

White testvér összekapcsolja Ézsaiásnak a szentélyről adott látomását a Jelenések tizennyolcadik fejezetének mozgalmával.

„A trón előtt álló szeráfok olyannyira betelnek tiszteletteljes félelemmel, amikor Isten dicsőségét szemlélik, hogy egyetlen pillanatra sem tekintenek önmagukra önelégültséggel, sem önmaguk, sem egymás csodálatával. Dicséretük és dicsőségük a Seregek Uráé, aki magasán fenn van és felmagasztaltatott, és akinek palástja betölti a templomot. Amint látják a jövőt, amikor az egész föld betelik az ő dicsőségével, a diadalmas dicséret éneke zeng felelgetve egyiktől a másikig e dallamos énekben: »Szent, szent, szent a Seregek Ura.« Teljesen megelégszenek azzal, hogy Istent dicsőítsék; és az ő jelenlétében, helyeslésének mosolya alatt semmi többre nem vágnak. Az ő képmásának hordozásában, szolgálatának végzésében és imádásában legmagasabb törekvésük teljesen beteljesedik.”

„Az Ézsaiásnak adott látomás Isten népének állapotát ábrázolja az utolsó napokban.” Review and Herald, 1896. december 22.

János a Jelenések könyvének tizedik fejezetében, valamint a tizennyolcadik fejezetben, továbbá Ézsaiással a hatodik fejezetben, beleértve White testvérné magyarázatát is, mindezeket a szemléltetéseket — amelyek szerint a föld Isten dicsőségével világosíttatik meg — a történelem ugyanazon pontjára helyezik. Az egész föld tanúja volt a 2001. szeptember 11-én bekövetkezett eseményeknek. A millerita mozgalom fokozatos története, amely 1863-ban zárult le, előképezte azt a történelmet, amikor a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének hatalmas angyala alászáll azzal a történelemmel együtt, amely a Jelenések könyve tizedik fejezetében alászálló angyalhoz kapcsolódik. Miután ezeket a bevezető előfeltevéseket lefektettük, visszatérünk a próbára tétel folyamatához, amelyet a Számok könyve tizennegyedik fejezete szemléltet. Miután Mózes közbenjárt azokért a lázadókért, akik vissza akartak térni Egyiptomba, és meg akarták kövezni

Józsuet és Kálebet, Isten elfogadja Mózes közbenjárását.

És monda az Úr: Megbocsátottam a te beszéded szerint; de amint igazán élek én, az egész föld betelik az Úr dicsőségével. Mert mindazok a férfiak, akik látták az én dicsőségemet és csodáimat, amelyeket Egyiptomban és a pusztában cselekedtem, és immár tízszer kísértettek engem, és nem hallgattak szómra: bizony nem látják meg azt a földet, amely felől megesküdtem atyáiknak, és senki azok közül, akik bosszantottak engem, nem látja meg azt. De szolgálmat, Kálebet, mivel más szellem volt vele, és teljesen követett engem, beviszem arra a földre, amelyre bement; és az ő magva birtokba veszi azt. 4Mózes 14:20–24.

A Negyedik Mózes könyvének tizennegyedik fejezetében itt bemutatott történet az ősi Izráel számára a végső próba volt, és kudarcuk azt eredményezte számukra, hogy a következő negyven év során a pusztában haltak meg. E történet közvetlen kapcsolatban áll a Jelenések tizennyolcadik fejezetével, mert ott Isten kijelentette, hogy „amint igaz, hogy én élek”, „az Úr dicsőségével telik meg az egész föld”. Ez igen határozott kijelentés, amelyet Isten ebben a történeti feljegyzésben elhelyez, és ezáltal hangsúlyozza, hogy a Negyedik Mózes könyve tizenharmadik és tizennegyedik fejezetében bemutatott történet előre mutatott a Jelenések tizennyolcadik fejezetének angyla hatalmas mozgalmára. Mivel a Jelenések tizennyolcadik fejezete Isten maradék népének végét ábrázolja, ezért Isten maradék népének kezdete is szemléltetve van abban a szakaszban, amelyet most a Negyedik Mózes könyvében vizsgálunk.

1840. augusztus 11-én, az iszlámra vonatkozó második jaj próféciájának beteljesedésekor, az egykor kiválasztott szövetségi nép megpróbáltatott Illés azon üzenete által, amely éppen akkor bizonyult helyesnek.

2001. szeptember 11-én, az iszlám harmadik jajára vonatkozó prófécia beteljesedésekor, az egykori választott szövetséges nép úgy jelölte meg az élők ítéletének kezdetét, mint Illés üzenetét, amely éppen akkor bizonyult helyesnek.

A millerita történelem Illés-üzenete a prófétai idő összefüggésébe volt helyezve. A 2001. szeptember 11-i Illés-üzenet a történelem megismétlődésének összefüggésébe volt helyezve. 2001. szeptember 11. megismételte 1840. augusztus 11-ének történetét, mert mindkét dátum az iszlámra vonatkozó prófécia beteljesedését jelenti, és mindkettő az angyal alászállását jelöli, akiről White testvérnő azt mondta, hogy „nem kisebb személy, mint Jézus Krisztus.” Noha White testvérnő soha nem mondja a Jelenések tizennyolcadik fejezetének angyaláról, hogy „nem kisebb személy, mint Jézus Krisztus”, miként a Jelenések tizedik fejezetének angyaláról mondja, a Jelenések tizennyolcadik fejezetének angyla „az ő” dicsőségével beragyogja a földet, és az Írások világosan tanítják, hogy Jézus Krisztus dicsősége az, amely beragyogja a földet.

Az ítélet eszköze, amely kezdetben előidézte a protestánsok próbáját, a Millerita mozgalom volt, Illés által jelképezve. Az ítélet eszköze, amely a vég idején előidézi a Hetednapi Adventizmus próbáját, az Illés-mozgalom, amelyet a száznegyvennégyezer képvisel. Illés jelképe egynél több jelentéssel bír, és noha Millert és a Millerita mozgalmat jelképezi, egyúttal a száznegyvennégyezret is jelképezi.

„Mózes a megdicsőülés hegyén tanúja volt Krisztus bűn és halál felett aratott győzelmének. Azokat jelképezte, akik az igazak feltámadásakor előjönnek a sírból. Illés, aki anélkül ragadtatott a mennybe, hogy meglátta volna a halált, azokat jelképezte, akik Krisztus második eljövetelekor élve lesznek a földön, és akik „egy szempillantásban, egy pillanat alatt, az utolsó trombitaszóra” elválnak; amikor „e halandónak halhatatlanságot kell öltönie”, és „e romlandónak romolhatatlanságot kell öltönie”. 1 Corinthians 15:51-53. Jézus a menny világosságába volt öltözve, miként meg fog jelenni, amikor „másodszor, bűn nélkül, az üdvösségükre” eljön. Mert el fog jönni „az Ő Atyjának dicsőségében a szent angyalokkal”. Hebrews 9:28; Mark 8:38. A Megváltó tanítványoknak tett ígérete ekkor teljesedett be. A hegyen a dicsőség jövőendő országa kicsiben ábrázoltatott,—Krisztus, a Király; Mózes, a feltámadott szentek képviselője; és Illés, az elragadtatottak képviselője.” *The Desire of Ages*, 412.

Az elhagyott szövetséges nép többségben volt: tíz a kettőhöz. Sokan vannak az elhívottak, de kevesen a választottak. A tizedik próba kudarcának alapja az volt, hogy az Ígéret Földjéről szóló gonosz híradást vagy a jó híradást vetették-e el, illetve fogadták el. Ennélfogva az itt szemléltetett történelem azt bizonyítja, hogy a győzelem vagy vereség a fokozatos próbatételi történelemben két olyan módszertan közötti választáson alapul, amelyek ugyanazt az információt értelmezik.

Mind a tizenkét kém meglátta az Ígéret Földjét, ám két eltérő következtetés született arra nézve, hogy mit képvisel az Ígéret Földje. Az egyik jelentést emberi félelem indította, a másikat hit. Az egyik Isten vezetésének elutasítására és az egyiptomi szolgaságba való visszatérésre irányuló vágyat nyilvánított ki, a másik pedig Isten vezetésébe vetett bizalomnak és az Ígéret Földje felé való előrehaladásnak a vágyát nyilvánította ki.

A millerita mozgalomban a többség szintén úgy döntött, hogy visszatér Babilon szolgaságába, és annak leányaivá lesz; ez pedig annak a döntésüknek a megnyilatkozása volt, hogy elutasítják az első angyal prófétai üzenetét. A hűséges milleriták úgy döntöttek, hogy követik az első angyal prófétai üzenetét, még az 1844 tavaszán bekövetkezett első csalódás látszólagos kudarca után is. A Számok könyvének története a tizenkét kém két különböző „jelentését” tárja elénk, amelyek ugyanannak a prófétai üzenetnek két különböző elemzését jelképezik. 1863-ban a laodiceai adventizmus nem fogadott el egy prófétai üzenetet; egy korábban már megalapozott prófétai üzenetet utasított el. 1863-ban a laodiceai adventizmus visszatért ahhoz a bibliai módszertanhoz, és azt fogadta el, amely egész szolgálata során William Miller ellen állt. Azokat, akik elutasították a prófétai üzenetet, és vissza kívántak térni a szolgaságba, a Számok tizennegyedik fejezetének lázadói előképezték, akik végül a pusztában haltak meg.

A tízes szám, amikor jelképként tekintünk rá, mint minden jelképnek, egynél több jelentéssel bír. Jelképes jelentését annak az ígérésnek a szövegösszefüggése alapján kell megérteni, amelyben előfordul. A „tíz” mint jelkép jelentheti az üldöztetést. Jelenthet próbát. Jelentheti Európa királyainak, Izrael északi törzseinek és az Egyesült Nemzetek Szervezetének tízszeres szövetségét. A szmirnai gyülekezetben Isten népének tíz napig tartó nyomorúsága volt rendelve.

Semmit se félj attól, amiket szenvedned kell: íme, az ördög némelyeket közületek börtönbe fog vetni, hogy megpróbáltassatok; és tíz napig nyomorúságotok lesz: légy hű mindhalálig, és

néked adom az élet koronáját. Jelenések 2:10.

A történészek a szmirnai történelemben Diocletianus által végrehajtott üldözésre mutatnak rá, mivel ez volt Szmirna történetének leg súlyosabb üldözése, és tíz évig tartott. Más történészek tíz különböző üldözést azonosítanak Szmirna történetében. Akárhogy is, ezeket a császári Róma hajtotta végre, amelyet Dániel hetedik fejezetében tíz szarv jelképez. Az a tíz király azok a királyok voltak, akiket Akháb előképezett, aki paráznaságot követett el a pápasággal, és ők voltak az üldözés eszközei, amelyeket a pápaság a sötét középkor idején véghezvitt öldöklés megvalósítására használt. A „tíz” azt az államhatalmat jelképezi, amely Jezabel számára végrehajtja az üldözést. Dániel első fejezetében a „tíz” a próbatétel időszakát jelképezi.

Kérlek, tedd próbára szolgálodat tíz napig; adjanak nekünk hüvelyeseket eledelül és vizet italul. Azután tekintsd meg a mi ábrázatunkat előtted, és azoknak az ifjaknak ábrázatát, akik a király ételéből esznek; és amint látod, úgy cselekedj szolgáliddal. Beleegyezett tehát ebbe a dologba, és tíz napig próbára tette őket. Tíz nap elteltével ábrázatuk szebbnek mutatkozott, és testük kövérebb volt minden ifjúnál, akik a király ételéből ettek. Dániel 1:12–15.

A Negyedik könyvében, a 14. fejezetben, az ősi Izráel tíz alkalommal ingerelte haragra Istent, ami egy bizonyos időszakon át tartó tíz próbatételt jelképezett.

De amint élek én, az egész föld betelik az Úr dicsőségével. Mivel mindazok az emberek, akik látták az én dicsőségemet és csodáimat, amelyeket Egyiptomban és a pusztában cselekedtem, és immár tízszer kísértettek engem, és nem hallgattak szómra. 4Mózes 14:21–22.

Ha az interneten keresné annak megértését, hogy mely meghatározott lázadások képviselik a Vörös-tengernél történt szabadulástól a tizedik próbatételig terjedő kilenc lázadást vagy sikertelen próbát, néhány eltéréssel találkozna abban a tekintetben, hogy az ősi Izráel mely kudarcait kell e tíz próba egyikeként megjelölni. Azt állítom, hogy a Vörös-tengernél történt szabadulás, amelyet kifejezetten 1844. október 22-ével azonosítottak, a tíz próba kezdete, és ezért ez az a pont, ahonnan el kell kezdeni számolni az 1844 és 1863 között bekövetkezett próbákat. Volt egy fokozatos próbára tevő folyamat, amely 1798-ban kezdődött, amikor Dániel könyve felnyitott, és ez a folyamat magában foglalta az első és a második angyal üzenetének történetét, amely a harmadik angyal 1844. október 22-i eljövételével zárult le.

Minneapolisban Isten drága igazságdrágaköveket adott népének új összefüggésekben. E mennyei világosságot némelyek ugyanazzal a makacs ellenállással utasították el, amellyel a zsidók Krisztust elvetették, és sok szó esett arról, hogy meg kell maradni a régi határkövek mellett. Ám nyilvánvaló bizonyíték volt arra, hogy nem tudták, mik is a régi határkövek. Volt bizonyíték, és volt az Igéből vett érvelés, amely ajánlotta magát a lelkiismeretnek; de az emberek elméje rögzült, lepecsételtetett a világosság befogadása ellen, mert eldöntötték, hogy ez veszedelmes tévelygés, amely elmozdítja a „rég i határköveket”, holott egyetlen cöveket sem mozdított el a régi határkövek közül, hanem nekik voltak elferdült elképzeléseik arról, mi alkotja a régi határköveket.

„Az idő betelése 1844-ben nagy jelentőségű események időszaka volt: megnyitotta ámuló szemünk előtt a mennyei szentély megtisztításának folyamatát, amely eldöntő kapcsolatban áll

Isten földön élő népével; [valamint] az első és a második angyal üzenetét, továbbá a harmadikét, amely kibontotta azt a zászlót, amelyre ez volt felírva: „Isten parancsolatai és Jézus hite.” Ezen üzenet egyik határköve Isten temploma volt, amelyet az Ő igazságot szerető népe látott a mennyben, valamint a láda, amely Isten törvényét tartalmazza. A negyedik parancsolat szombatjának világossága erőteljes sugarait Isten törvényének áthágói ösvényére vetette. A gonoszok halhatatlanságának tagadása régi határkő. Nem jut eszembe semmi más, ami a régi határkövek közé tartozhatna. Mindez a kiáltás a régi határkövek megváltoztatásáról csupán képzelgés.” The 1888 Materials, 518.

1844. október 22-én megérkezett a harmadik angyal, kezében egy üzenettel.

„Amikor Jézus szolgálata véget ért a szent helyen, és belépett a szentek szentjébe, majd megállt az Isten törvényét tartalmazó láda előtt, egy másik hatalmas angyalt küldött a világnak egy harmadik üzenettel. Egy tekercs adatott az angyal kezébe, és amint hatalommal és fenséggel alászállt a földre, félelmetes figyelmeztetést hirdetett, a valaha embernek adott legrettenetesebb fenyegetéssel.” Early Writings, 254.

1844. október 22-én egy angyal szállt alá, kezében egy pergamennel, amelyet Isten népének meg kellett ennie. Az ekkor azonosított „jelzőoszlop” tanításokat vagy meg kell enni és el kell fogadni, vagy el kell utasítani és nem megenni. Amikor a harmadik angyal megérkezett, kezében a pergamennel, a pergamenben foglalt üzenet hat próbára tevő igazságot képviselt. E hat próba a következőként lett azonosítva: az „idő elmúlása”, amely a kétezer-háromszáz éves próféciaát jelképezte; az ítélet, amely „a szentély megtisztításaként” jelent meg; a három angyal üzenetei; „Isten törvénye”; „a szombat”; valamint a halottak állapota, amelyet a „lélek halhatatlanságának hiánya” jelképezett.

Az a hat igazság természetesen összefügg egymással, de egyenként is mérföldkövekként lettek azonosítva. Némelyek talán nem kívánják az idő elmúlását ebbe a felsorolásba foglalni, de nyilvánvaló, hogy sokan elutasították azt az igazságot, hogy 1844. október 22-e a prófécia valódi beteljesedése volt. E próbában elbuktak, ami természetesen megakadályozta őket abban, hogy a később következő próbákkal megküzdjenek. Isten próbára tevő folyamata ismételtelen olyan előrehaladó folyamatként nyert megerősítést, amely megköveteli az elsőként kapott próba feletti győzelmet, mielőtt az ember a következő próbával kapcsolatba kerülhet.

„Amikor elkezdtük bemutatni a szombatkérdésre vonatkozó világosságot, még nem volt világosan meghatározott fogalmunk a harmadik angyal üzenetéről a Jelenések 14:9–12-ben. Bizonyágtételünk terhe, amikor a nép elé léptünk, az volt, hogy a nagy második adventmozgalom Istentől volt, hogy az első és a második üzenet elhangzott, és hogy a harmadikat kell hirdetni. Láttuk, hogy a harmadik üzenet e szavakkal zárul: „Itt van a szentek békességes türe: itt vannak, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét.” És éppen olyan világosan láttuk akkor, mint ahogyan most látjuk, hogy ezek a prófétai szavak egy szombatreformot jeleztek; de arra nézve, hogy mi volt az üzenetben említett fenevad imádása, vagy hogy mi volt a fenevad képmása és bélyege, nem volt kialakult álláspontunk.”

„Isten az Ő Szentlelke által világosságot ragyogtatott szolgálaira, és a tárgy fokozatosan feltárult értelmük előtt. Sok tanulmányozásra és aggodalmas gondosságra volt szükség, hogy azt

kikutassák, láncszemről láncszemre. Gondosság, aggodalom és szüntelen fáradozás által haladt előre a mű, mígnem üzenetünk nagy igazságai mint világos, összefüggő, tökéletes egész adattak a világnak.”

„Már szóltam Bates elderrel való ismeretségemről. Igaz keresztény úriembernek ismertem meg, udvariasnak és kedvesnek. Oly gyöngéden bánt velem, mintha a saját gyermeke volnék. Amikor először hallott engem beszélni, mély érdeklődést tanúsított. Miután befejeztem beszédemet, felállt, és ezt mondta: »Én hitetlen Tamás vagyok. Nem hiszek a látomásokban. De ha el tudnám hinni, hogy a bizonyágtétel, amelyet a testvérnő ma este elmondott, valóban Isten szava hozzánk, én volnék a legboldogabb ember a földön. Szívem mélységesen megindult. Hiszem, hogy a szóló őszinte, de nem tudom megmagyarázni, miként mutathatták meg neki azokat a csodálatos dolgokat, amelyeket nekünk elbeszélt.«”

„Néhány hónappal a házasságom után férjemmel együtt részt vettem egy konferencián Topshamben, Maine államban, amelyen Bates vén is jelen volt. Akkor még nem hitte teljesen, hogy látomásaim Istentől vannak. Az az összejövétel nagy érdeklődés ideje volt. Isten Lelke megnyugodott rajtam; Isten dicsőségének látomása ragadott el, és első ízben nyertem betekintést más bolygókba. Miután kijöttem a látomásból, elmondtam, amit láttam. Ekkor B. vén megkérdezte, tanulmányoztam-e a csillagászatot. Azt feleltem neki, hogy nem emlékszem arra, hogy valaha is betekintettem volna valamely csillagászati műbe. Ő pedig így szólt: „Ez az Úrtól van.” Soha azelőtt nem láttam őt ennyire felszabadultnak és boldognak. Arca a menny világosságától ragyogott, és erővel intette a gyülekezetet.” Testimonies, 1. kötet, 78–80.

Természetesen mindezek a hitelvi próbák összefüggnek egymással, ugyanakkor olyan próbák is, amelyek elkülöníthetők, és amelyeket Isten szolgálai előtt fokozatosan tártak fel. Sok olyan egyház van, amely megtartja a hetedik napi szombatot, de elutasítja a három angyal üzenetét. Elutasítják azt az igazságot, hogy az ítélet 1844. október 22-én kezdődött, mégis megtartják a szombatot. Ezek a hitelvi próbák összefüggnek egymással, de hat meghatározott próbát képviselnek.

Amint azt az imént Joseph Bates, a csillagászatban teljesen jártas tengeri kapitány példája szemléltette, elfogadta a Prófétaág Lelkét, amelyet korábban elutasított. 1844 decemberében Ellen White megkapta első látomását, és a hetedik próba elérkezett a mozgalomban.

„A Biblia legyen a tanácsadótok. Tanulmányozzátok azt és a bizonyágtételeket, amelyeket Isten adott; mert azok soha nem mondanak ellent az ő Igéjének. Ha a Bizonyágtételek nem Isten Igéje szerint szólnak, vessétek el őket. Krisztus és Béliál nem egyesíthető.” Selected Messages, 3. könyv, 33.

Nem sokkal a nagy csalódás után White testvérnő jóváhagyott egy cikket, amely Krisztusnak 1844. október 22-én a szent helyről a Szentek Szentjébe való átlépését azonosította. A kiadványt „minden szentnek” ajánlotta.

„Hiszem, hogy a szentély, amely a 2300 nap végén megtisztítandó, az Új Jeruzsálem temploma, amelynek Krisztus szolgája. Az Úr látomásban megmutatta nekem több mint egy évvel ezelőtt, hogy Crosier testvérnek igaz világossága volt a szentély megtisztításáról stb.; és hogy az volt az akarata, hogy C. testvér leírja azt a nézetet, amelyet a Day-Star, Extra, 1846.

február 7-i számában adott nekünk. Úgy érzem, hogy az Úr teljes felhatalmazását bírom arra, hogy ezt az Extra számot minden szent figyelmébe ajánljam.” A Word to the Little Flock, 12.

Az ő jóváhagyása Crosier Krisztusnak a Szentek Szentjébe való átlépéséről adott leírására vonatkozott, az írás azonban több téves tanítást is tartalmazott, köztük a hitehagyott protestantizmus ama tanítását, hogy Dániel könyvében a „mindennapi” Krisztus szolgálatát jelképezi. Ezért tollat ragadott, hogy egy pontosítást írjon, amely először 1850-ben jelent meg, majd később az Early Writings című könyvbe is bekerült. Ott kijelentette, hogy „azok, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették, helyes nézetet vallottak a ‘mindennapi’-ról.”

„Akkor a „mindennapival” (Dániel 8:12) kapcsolatban azt láttam, hogy az „áldozat” szót emberi bölcsesség toldotta be, és az nem tartozik a szöveghez, továbbá hogy az Úr azoknak adta meg ennek helyes értelmezését, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették. Amikor egység uralkodott, 1844 előtt, csaknem mindenki egyetértett a „mindennapi” helyes értelmezésében; de az 1844 óta tartó zűrzavarban más nézeteket fogadtak el, és sötétség meg zavar támadt nyomukban.” Early Writings, 74.

A „mindennapi” tárgya Dániel könyvében a huszadik század korai szakaszában az adventizmusnak a hitehagyott protestantizmus módszertanához való visszatérésének jelképévé vált, és ma az adventizmus teológusai elvetették a „mindennapi” helyes millerita értelmezését. Elvetették azt, annak ellenére, hogy White testvérnő világosan azonosította: a milleriták helyesen értették, hogy a „mindennapi” a pogányság sátáni hatalma. A „mindennapi” igazságát nem csupán azzal ellentétben vetették el, hogy ő ihletett módon megerősítette a milleriták értelmezésének helyességét, hanem annak közvetlen ellentmondásaként is, hogy egyenesen kijelentette: azt a hamis tanítást, amely szerint a „mindennapi” Krisztus szentélyszolgálatát jelképezi, „a mennyből kiűzött angyalok” közvetítették!

„És ott volt Daniells testvér, akinek elméjén az ellenség munkálkodott; és a te elmédre, valamint Prescott elder elméjére azok az angyalok hatottak, akik a mennyből kiűzettek.” Manuscript Releases, 20. kötet, 17.

Annyira mélységesen elutasította azt, amit az adventizmus ma egyik „mesés tálaként” használ, mert Daniells és Prescott a sátáni hatalom egyik jelképét (a pogányságot) vették, és ezt a jelképet Krisztusra (az Ő szentélyszolgálatára) alkalmazták. Ez nyolc tantételi próbatételt jelent.

Az 1863-hoz vezető történelem kilencedik próbája Habakuk második táblájának elkészítése 1850-ben. Az 1843-as úttörői táblázat 1842-ben készült, és csak azért nevezik 1843-as táblázatnak, mert Krisztus 1843-ra várt visszatérését jövendölte. A Habakuk második táblájának elkészítésére adott parancs 1850-ben adatott White testvérnőnek. Habakuk két táblájának elkészítése az első és a második angyal történetét összekapcsolja a harmadik történetével. Életének és munkásságának unokája által írt életrajzában áttekintést ad az 1850-es táblázat elkészítéséhez vezető eseményekről. Ezt úgy teszi, hogy White testvérnő vonatkozó megjegyzéseit válogatja össze, és áttekintéséhez hozzáfűzi saját megjegyzéseit.

„Miközben visszatértünk Nichols testvérhez, az Úr látomást adott nekem, és megmutatta, hogy az igazságot táblákon kell világossá tenni, és ez sokakat arra indít majd, hogy a harmadik

angyal üzenete által az igazság mellett döntsenek, miközben az előző kettőt is táblákon világossá teszik.—28. levél, 1850.

„Ebben a látomásban az is megmutatott neki, ami bátorságot ad majd James White-nak a kiadás folytatásához:“

„Azt is láttam, hogy éppoly szükséges az újság megjelentetése, mint az, hogy a hírnökök menjenek; mert a hírnököknek szükségük van egy magukkal vitt lapra, amely a jelenvaló igazságot tartalmazza, hogy azok kezébe adják, akik hallják, és akkor az igazság nem halványulna el az elméből. És hogy a lap oda is eljutna, ahová a hírnökök nem juthatnának el.—Uo.

„Az új táblázat készítését azonnal megkezdték, és alkalom nyílt arra, hogy a testvéreket értesítsék róla a Present Truth azon számában, amelyet James a következő hónapban adott ki:”

„A tábla. Dániel és János látomásainak időrendi táblája, mely úgy lett kiszámítva, hogy a jelenvaló igazságot világosan szemléltesse, jelenleg könyomatos eljárással készül Otis Nichols testvér, Dorchesterből, Massachusetts államból, felügyelete alatt. Azok, akik a jelenvaló igazságot tanítják, nagy segítséget nyernek majd általa. A tábláról később további értesítés adatik. —Present Truth, 1850. november.

1851 januárjának végére a tábla elkészült, és 2 dollárért hirdették. James White igen meg volt elégedve vele, és ingyen felajánlotta „azoknak, akiket Isten elhívott, hogy a harmadik angyal üzenetét hirdessék” (Review and Herald, 1851. január). Néhány nagylelkű adomány segített fedezni a kiadás költségeit.” Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, 1. kötet, 185.

Az 1843-as táblázatról szólva White testvérnő feljegyezte, hogy azt Isten irányította.

„Az Úr megmutatta nekem, hogy az 1843-as táblázatot az Ő keze irányította, és hogy annak egyetlen részét sem szabad megváltoztatni; hogy a számítások úgy voltak, ahogyan Ő akarta azokat. Hogy az Ő keze rajta volt, és elrejtett egy tévedést némely számításban, úgyhogy senki sem láthatta azt, míg az Ő keze el nem távozott.” Review and Herald, 1850. november 1.

Amikor feljegyezte azt a világosságot, amely az 1850-ben adott paranccsal kapcsolódott egy másik tábla elkészítésére, ugyanazt az isteni jóváhagyást tulajdonította az 1850-es táblának, mint amely az 1843-as táblára vonatkozóan adatott, miközben azt is jelezte, hogy azok a más táblák, amelyeket akkoriban készítettek, nem voltak elfogadhatók az Úr előtt. Az új tábla elkészítésére adott parancs egy új kiadvány kinyomtatására vonatkozó paranccsal együtt foglaltatott magában.

„Láttam, hogy a táblakészítés ügye teljesen helytelen volt. Rhodes testvértől eredt, és Case testvér folytatta. Eszközöket fordítottak táblák készítésére, valamint durva, visszataszító képek alkotására, hogy az angyalokat és a dicsőséges Jézust ábrázolják. Láttam, hogy az effélék nem tetszenek Istennek. Láttam, hogy Isten Nichols testvér tábla-kiadásában volt benne. Láttam, hogy ennek a táblának próféciaja van a Bibliában, és ha ez a tábla Isten népe számára készült, ha elegendő az egyiknek, elegendő a másinak is; és ha az egyiknek szüksége volt egy új, nagyobb méretarányban megfestett táblára, akkor a többieknek éppen ugyanannyira szükségük volt rá.

„Azt láttam, hogy Case testvérben nyugtalan, zaklatott, elégedetlen és hálátlan érzület kívánt egy másik táblázatot. Azt láttam, hogy ezeknek a festett táblázatoknak rossz hatásuk volt a gyülekezetre. Könnyelmű, hitvány, gúnyolódó lelkületet idéztek elő az összejövetelen.”

„Láttam, hogy az Isten rendelése szerint készült táblázatok magyarázat nélkül is kedvező benyomást tettek az elmére. Van valami világos, kedves és mennyei az angyaloknak a táblázatokon való ábrázolásában. Az elme szinte észrevétlenül Istenhez és a mennyhez emeltetik. Ám a többi táblázat, amelyeket összeállítottak, undort kelt az elmében, és arra készteti azt, hogy inkább a földön időzzék, mint a mennyen. Az angyalokat ábrázoló képek inkább hasonlítanak ördögi lényekhez, mint mennyei lényekhez. Láttam, hogy ezek a táblázatok napokon és heteken át lefoglalták Case testvér elméjét, amikor inkább mennyei bölcsességet kellett volna keresnie Istentől, és növekednie kellett volna a Lélek kegyelmeiben és az igazság ismeretében.

„Láttam, hogy ha a táblázatok kiadására elpazarolt eszközöket inkább arra fordították volna, hogy füzetek stb. kiadása által az igazságot világosan a testvérek elé tárják, az sok jót tett volna, és lelkeket mentett volna meg. Láttam, hogy a táblázatkészítés ügye úgy terjedt el, mint a láz.” Manuscript Releases, 13. szám, 359; 1853.

Világosan kijelenti, hogy „Isten benne volt Nichols testvér [1850-es] táblázatának kiadásában”, és hogy „e táblázatról prófécia [Habakuk kettő] van a Bibliában”. Azt is azonosította, hogy „a táblázatok” [többes szám; 1843 és 1850], amelyeket „Isten rendelt el, kedvező benyomást tettek az elmére, még magyarázat nélkül is”. Habakuk kettő megparancsolta a milleritáknak, hogy tegyék világossá a látomást táblákra, (többes számban), hogy aki a két táblázatot olvassa, ide-oda futhasson Isten Igéjében. Az isteni táblázatoknak nem volt szükségük további magyarázatokra, amint az Uriah Smith 1863-as hamisított táblázata esetében történt.

Az Úr pedig felelt nékem, és monda: Írd fel e látomást, és vésd táblákra világosan, hogy futva olvashassa, aki olvassa azt. Habakuk 2:2.

A tizedik próba áll e cikk középpontjában. A Mózes által a 4Mózes tizennegyedik fejezetében említett tíz próbával kapcsolatban a héber tudósok és más teológusok különféle feltevéseket fogalmaznak meg arra nézve, hogy a Vörös-tengernél történt szabadulástól a tíz kém lázadásáig terjedő történelem mely eseményeit jelölhetik. Annak a történetnek a lázadásai néhány eltérő lehetőséget kínálnak a választásra, de bizonyos, hogy a tizedik próba annak a negyven esztendőnek a kezdetét jelzi, amely alatt a pusztában fokozatos elhalás által bekövetkező halál sújtotta mindaddig az elszámlálthatóság korát elért lázadókat, míg valamennyien meg nem haltak.

Hasonlóképpen egyesek tiltakozhatnak amiatt, hogy e tíz hittételi próbát választottam ki, mert lehetnek olyan eltérések, amelyek jobbnak tűnnek annál, mint amit itt előterjesztek. Mindazonáltal a tizedik és egyben utolsó próba éppoly világos volt, mint a tíz kém lázadása. Ez a Leviticus huszonhat hét idejének elutasítása volt. E meghatározás alátámasztására több prófétai bizonyíték is van.

A következő cikkben megkezdjük azoknak a prófétai tanúknak az azonosítását, amelyek alátámasztják azt az azonosítást, hogy a Leviticus huszonhat „hét ideje” a laodiceai adventizmus

tizedik és végső kudarca.

„Amikor Isten hatalma tanúságot tesz arról, hogy mi az igazság, annak az igazságnak örökre igazságként kell megállnia. Nem szabad helyt adni semmiféle utólagos feltevésnek, amely ellentétes azzal a világossággal, amelyet Isten adott. Emberek fognak előállni olyan írásmagyarázatokkal, amelyek számukra igazságot jelentenek, de amelyek nem igazság. Az erre az időre szóló igazságot Isten hitünk alapjául adta nekünk. Ő maga tanított meg bennünket arra, hogy mi az igazság. Fölkel majd valaki, és utána ismét másvalaki, új világossággal, amely ellentmond annak a világosságnak, amelyet Isten Szentlelke bizonyágtétele alatt adott.”

„Még él néhányan azok közül, akik átmentek azon tapasztalaton, amelyet e jelenvaló igazság megalapozása során nyertek. Isten kegyelmesen megkímélte életüket, hogy újra meg újra elmondják — életük végéig — azt a tapasztalatot, amelyen keresztülmentek, miként János apostol is tette élete legvégéig. És a zászlóvivőknek, akik a halálban elhullottak, írásaik újranyomtatása által kell szólniuk. Arra kaptam útmutatást, hogy ily módon kell hallatniuk hangjukat. Bizonyágot kell tenniük arról, mi alkotja a jelen időre szóló igazságot.

„Nem szabad elfogadnunk azoknak a szavait, akik olyan üzenettel jönnek, amely hitünk különleges pontjainak ellentmond. Összegyűjtenek egy tömegnyi szentírási helyet, és bizonyítékként felhalmozzák állított elméleteik köré. Ez újra meg újra megtörtént az elmúlt ötven év során. És bár a Szentírás Isten ígéje, és tisztelet illeti meg, annak olyan alkalmazása, amely egyetlen oszlopot is elmozdít abból az alapból, amelyet Isten ez alatt az ötven év alatt fenntartott, súlyos tévedés. Aki így alkalmazza azt, nem ismeri a Szentlélek csodálatos bizonyágtételét, amely erőt és hatékonyságot adott azoknak a korábbi üzeneteknek, amelyek Isten népéhez érkeztek.” Selected Messages, 1. könyv, 161.